

Sted, saavidt jeg veed, hvor der for Tiden trænges haardere til en Hjælp til Fiskeriets Fremgang end ved Anholt, og det kunde ske, hvis der kunde blive en Baadehavn der. Skulde der ikke kunne tænkes noget Mulighed for, at det ærede Finansudvalg eller den høitærede Indenrigsminister allerede nu til 3die Behandling kunde foreslaa at stille en lille Sum til Raadighed til at undersøge Forholdene ved Anholt, om det overhovedet er muligt at anlægge en Havn der og med hvilken Bekostning. Thi, mine Herrer, den Nat, da Dampskibet „Sarl“ gik til Grunde i Østersøen, maatte Anholts Fiskere ride Stortmen af uden at have andet Læ end det, de kunde søge under Den. Der er næsten altid Baade i hundredevis ved Anholt og tidt maa de lænse over til svenske Havne. Fiskeriet ved Anholt med de smaa Baade er farefuldt og det forekommer mig, at navnlig da denne Fiskeplads er saa god og ligger midt imellem Landsdele, der alle have Havne, hvad jo saavel Sjælland som Sjælland og Derne deromkring have, og der er langt derud, bør det tages under nærmere Overveielse, om det ikke bør søges anlagt en Havn der. Det er min Hensigt med dette Par Bemærkninger at henlede det ærede Finansudvalgs og den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, om der ikke allerede i Aar kunde gøres Noget for at undersøge Forholdene der, og jeg tænker da nærmest paa, at det skulde undersøges, hvorvidt der kunde anlægges en Havn der, og hvad den omtrent vilde koste, saa at man mulig næste Aar kunde bevilge en saadan Havn ved Anholt, som virkelig vilde være et godt Støttepunkt for Fiskeriet i Rattegat.

J. Sage: Det er et enkelt Punkt i Finanslovsforslaget, hvorpaa jeg vil henlede det høitærede Finansudvalgs og den høitærede Ministers Opmærksomhed. Det er ikke omtalt i Betænkningen, og der kan derfor kun være Tale om en Henstilling; jeg haaber da, at det senere vil komme frem. Det forekommer mig mærkværdigt, at medens man er saa rundhaandet til den ene og den anden Side, er der visse Godtgørelser, som Staten aarlig udreder, og som ere saa langt fra at være ruindhaandede, at de næsten ere lidt latterlige. For Befolkningen er det ingenlunde nogen ligegyldig Sag. Det er

f. Ex. den Godtgørelse, som ydes for Indkvartering af militære Afdelinger, som lægges i Rantonnement eller til Øvelser om Sommeren og Efteraaret. Siden Leiren ved Hald er bleven hævet, er det ikke saa sjældent, at disse militære Afdelinger lægges i Egne, hvor man mener at man maaske kunde faae Brug for dem, antager jeg. Hvis de saaledes indkvarteres det ene Aar efter det andet, er det ikke ligegyldigt, at den Godtgørelse, der bydes, staar i et strigende Misforhold til de Byrder, der paalægges. Det forekommer mig, at Lovgivningsmagten her kunde træde til, og ere Bestemmelserne saa vanskelige at faae omordnede — der er nemlig en talrig Mængde Bestemmelser, der høre herhen — forekommer det mig, at man paa Finansloven kunde forhøje den Sum, der ydes i disse Tilfælde, og navnlig forøge den Godtgørelse, der ydes for Menige og Underofficerer. Med Hensyn hertil gjælder den gamle Forordning af 1806. Den Gang, da Brændsel, Halm og den Slags Ting omtrent slet ingen Ting vare værd, og Statskassen var nær ved en Banterot, som jo ogsaa senere indtraadte, havde man fastsat Godtgørelsen til 1³/₄ Stilling pr. Mand om Dagen. Det er nu omkrævet til 3¹/₂ D.; maaske er det rundet lidt opad, det har jeg ikke regnet ud, men det er latterlig Lidt, og naar en enkelt Gaard faar et betydeligt Antal Menige, har den foruden Genen derved en direkte Udgift daglig. For Underofficerernes Vedkommende er Godtgørelsen lidt større, nemlig 3¹/₄ Stilling, altsaa omtrent 7 Ore, men det er ogsaa ubetydeligt, naar man tager Hensyn til, at der skal leveres særskilt Værelse, Sengklæder o. s. v. I Forbindelse dermed staar, at der af Kvartervæstecne skal leveres Tæpper en vis Del af Aaret, og naar Mandstabet om Efteraaret lægges ud i Regnveir, er det komplet umuligt, naar man har faaet en større Indkvartering, at staffe de fornødne Tæpper; Joll vilde ikke, hvor de skulle faae dem fra. Ved speciel Bevillie fra Krigsministeriets Side kan der vel udlaanes Tæpper, dog imod Godtgørelse for Bæst, og til Krigsministeriet skal Sagen passere Sogneraadet. Det er en ligefrem Naadesjag af Intendanturen, om den vil udlaanе disse Tæpper. I Forbindelse hermed staar, at for Officererne er der ikke normeret Noget, men Alt er her overladt